

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΥ

Μπρωτά στον ναιάχουρο χαλίφη των Άράβων στέκεται ά γνακασμένη ή πεντάμορφη εύνοουμένη αύζυγός του, και με δάκρυα θυμού στά μάτια της, φωνάζει:

—Ζητώ δικαιοσύνη, αυθέντα κι' άγαπημένε μου... 'Ο χρυσοχός της Άλξης τόλμησε ό αθάδαέστατος να με άπατήση! Τώδωσα δυό διαμάντια θαρώπιμα και άτόφιο χρυσάφι, να μου κάνει ένα δαχτυλίδι... Κι' εκείνος, όχι μονάχα τόλμησε να νοθέψη τό χρυσάφι, αλλά έβγαλε στο δαχτυλίδι δυό ψεύτικα διαμάντια!

—Και ποιά τωμάρα κρίνεισιν ίκανή να έξιμελώση τό σφάλμα του αυτό, καθώς και την άγανάκτησί σου; Ξαναρρωτάει ό χαλίφης.

—Τό θάνατο!... Μονάχα ό θάνατος του άξίζει... Να τον σπαράξή τό λιοντάρι τό ίπποδρόμιου άμέσως! Ξεφώνηζει με άγρια χαρά ή εύνοουμένη.

—Μήπως είνε θαρραύ λιγιάκι αυτή ή Ξεχατη ποιή; παρατηρεί γαλήνια ό χαλίφης. Μήπως ή άγανάκτησίς σου, σου ύπαγορεύει αυτή ή στιγμή μιά τέτοια τιμωρία;

—Όχι, όχι... Σκέφθηκα καλά... Να τον σπαράξή τό λιοντάρι, τον άφρετό άπατέωνα! Ξαναλέει ή εύνοουμένη.

—Γεννηθήτω τό θέλημά σου τότε, άφου έπιμένεις! λέει ό χαλίφης. Αύριο τό πρωτό θα γίνη ή έκτέλεσί του, στην όποια μάλιστα θα παρασταθούμε κι' έμεις, για να ίκανοποιηθήσθε καλύτερα!...

—Εύχαριστώ, αυθέντα μου και λατρευτέ μου! άποκρίνεται κατενθουσιασμένη ή εύνοουμένη, φιλε τό χέρι του χαλίφη κι' άποσύρεται στά διαμερίσματά της.

Την έπομένη τό πρωτό, γλωμή λιγιάκι, ταργαμένη μουσικά, μά μη θέλοντας να όμολογήση τί μετάνοιά της, κάθεται πλάϊ στον κραταύ χαλίφη, στο ίπποδρόμιο. Τό πλήθος πλημυρίζει τό τόσρκο, περιεργο να παρακολουθήση την θάρβαρη τελετή.

Στή μέση του στίβου, άσπροκίτρινος σαν πτώμα, περιμένει τον φριχτό θάνατό του ό άμοιρος χρυσοχός.

—'Ο χαλίφης κάνει τώρα ένα νόημα, ή πόρτα του θηριοτροφείου άνοίγει, όλοι άγωνούν, ό χρυσοχός άγκομαχάει θανάσιμα, μά αντί για τό λιοντάρι τό πεινασμένο και τρομερό, ξεπροβάλλει στο στίβο ένα λευκό, άθώο, άκακο άρνάκι!...

—'Ο κόσμος άνασαιέ άνακουφισμένος, ό χρυσοχός κλαίει άλαλος άπ' την εύγνοουσίη, ή εύνοουμένη γονατίζει κατακόκκινη και καταφιλετή τά χέρια του κραταίου χαλίφη, κι' άπειρες έπευφημίες συγκλονίζουν τό ίπποδρόμιο.

—Σ' εύχαριστώ, άγαπημένε μου! ψιθυρίζει ή εύνοουμένη, γεμάτη συγκίνηση. Με λύτρωσες από μιά τρομερή άγωνία.

—Απάτη αντί άπάτης, άγαπητή μου! άπαντάει με άγαθό χαμόγελο ό χαλίφης. Σέ γέλασε, τον γελάσαμε κι' έμεις. Έκεί που περιμένε λιοντάρι του στείλαμε τό άθώλο ένα άρνάκι... Δίκαια τιμωρία, έ; Θά πήγε ή ψυχή του στην Κόλασι!...

—'Η ώραία εύνοουμένη δέν άπαντά. Σκόθεις μόνον και φιλείς μ' εύγνοουμένη τό χέρι του δυνατού, μά σοφού και καλοκάγαθου κυρίου της.

Μάξουελ. Θέλω να παντρευτώ, με σάς πάρω γυναίκα! Σας αγαπώ, μίς Λέολι! 'Από καρπό ήθελα να σάς τό πώ, μά δέν μου έμνετε καρπός... Μόλις εύκαίρησα, έτρεξα να σάς τό πώ... Δώστε μου γρήγορα μιά άπάντησι, γιατί άκούω να χτυπά τό τηλεφώνω... Πίστερ! Πίστερ! Πές τους να περιμένουν μιά στιγμή... Έρτασα άμέσως!... Λοιπόν, μίς Λέολι;... Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;...

—'Η στενοδιάτυλογράφος έδωσε μιά πολύ περιεργή άπάντησι στον τραπέζιτι.

Στήν άρχή, φανότανε σαν να διασκέδαζε ύπερθολικά, ξεφνικά, όμως, δάκρυα άνέλυθαινα από τά μάτια της, χαμογέλασε, άπλωσε τό χεράκι της, χάιδεψε τον Μάξουελ στο σέβρκο και του είπε:

—'Α! τώρα καταλαβαίνω! 'Η δουλεία σου θόλωσε τό μυαλό για μιά στιγμή... Δέν μπορείς να συλλογήσθεις τίποτ' άλλο έκτός από τίς μετοχές και τίς άξίες! Μά, άγαπημένε μου Χάρβεθ, λημονήσες ότι...παντρεύηκα σήμερα τό πρωτό, στις δυό άκριβώς, στη μικρή έκκλησία που θρσικεταί στον διπλόνο δρόμο;...

—'Ο Μάξουελ άφησε τά τηλεγραφήματα να πέσουν από τά χέρια του και ό συλλογράφος από τό ατί του, έκανε μερικά θήματα προς τά πίσω, με μάτια πεταγμένα έξω από τίς κόγχες και τραύλισε παραζαλισμένος:

—Ναί, καλά λές, τό είχα λημονήσει!... Ο'ΧΕΝΡΥ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

Η άρχη του Δηληγιάννη για τό χαλβά. 'Ο χαλβάς της κυρά-Κανέλλας και τό μυστικό του. Πώς άπεκαλύφθη τό μυστικό αυτό. Τα φραγτά που ταικνωσάκε. Η άνταχη του Δηληγιάννη. Η σοκολάτα και ή σομαδά. Η άνταχη του για τους χερούς και μάλιστα τους Ευρωπαϊκούς. Δηληγιάννης και Στριφτόμολας, κτλ.

Τό προσφιλέτερο γλάκωμα του Δηληγιάννη ήταν ό απτικό χαλβάς. Τόσο τον άγαπούσε και τόσο τον έξεθαίλαζε, όταν τον εύρισκε καλοφτιαγμένο, όποτε ό έπεινά τον άποθανάτισαν την κυρά-Κανέλλα, την άγαθή μαγειρίσα του φιλτάτου του 'Αντωνοπούλου, στη Γορτυνία.

Ήταν τόσο έπιτηθεία στην κατασκευή του απτικού χαλβά ή κυρά-Κανέλλα, όποτε σως φορές πήγαινε στη Γορτυνία ό Δηληγιάννης, την παρακαλούσε να του έτοιμάξη κάθε μέρα τό προσφιλέτερο γλάκωμα. Κι' εκείνη τώτανα εύχαριστώ τό χαλίφι, αλλά αί ένα μόνον δέν έποχωρούσε: Δέν τώδλεγε τίς μυστική συνταγή της κατασκευής του χαλβά, άν κι' ό ίδιος ό άρεντιώδης της—ό 'Αντωνοπούλος—άλλοτε με παραωλήσεις κι' άλλοτε με άπειλές, της συνιστούσε να λύση τί σωστή της.

Κάποια μέρα, έπιτέλους, ό Δηληγιάννης κατώφισσε να γίνη κάτοχος της ποθητής συνταγής, χωρίς στο έξής νόστιμο περιστατικό: Βρισκόταν τότε για έργοτική περιόδησι στη Γορτυνία, κι' είχε προσκληρήσθι γείωνα—άπως πάντα, όταν γίνανε εκεί—άπ' τον στενό τον φίλο 'Αντωνοπούλο. 'Ο Δηληγιάννης, ό οικοδοπάτης με την αζωγενεία του, και άρετικό φίλο—καμιά είκοσαριά, δυ-α-δυά, άτομα—καθόντοσαν στο σαλόν, ενώ ή κυρά-Κανέλλα, στο μαγειρείο της και μόρος σε άπειρους τεντζερέδες, παρασκευάζε τα πίσινα και ποικίλα φαγητά. Για να περνά ή ώρα στο σαλόν και για να ξεχνούν ό καλεσμένοι, που πεινούσαν, την τυραννική εύνοδια της κίνισσε των φαγητών, άνοιγαν με προσχή τον Δηληγιάννη, να τους διηγηταί με την απαράμλλη χαρά του ποιά ήταν ή έντίπισσις μερικών Ευρωπαίων φίλων του, όταν έφαγαν για πρώτη φορά τό 'Ελληνικό...φέλι! Με τόση έξιπανάδα διηγετώ ό μακαρίτης Δηληγιάννης την ιστορία αυτή, όποτε όλοι τον κωτιούσαν στο στόμα γοητευμένοι. Και περιεσώτερο άπ' όλους ή άγαθή κυρά-Κανέλλα, ή όποια είχε άνεθεή από τό μαγειρείο της για να ζητήση κάποινα ύδηρία από τον κύριό της, κι' είχε ξεχαστή όδότελα, παρακολούθητας την άφηρησι του κ. προέδρου!

—Άξαρνα ή κυρά-Κανέλλα έδγαλε μιά φωνή ύπερτάτου τρόμου και κατρακούλισσε έξαλλη στα μαγειρεία της, ενώ συγχρόνως μιά βουρική τώικνα καμμένον φαγητόν άπλόωντα λατού. Τί είχε συμβή; Τό μαντεύετε, βέβαια. Τα φαγητά είχαν και στην κοκκίνα, εξ αίτίας της περιεργίας της κυρά-Κανέλλας, που άνοιγνε τις ιστορίες του κ. προέδρου. Και τό άποτέλεσμα; Τό άποτέλεσμα ήταν ότι ό καλεσμένος σκόρπασε σε άλλα σίτια για να φάνε. 'Ο Δηληγιάννης όμως κι' ή οικογένεια του 'Αντωνοπούλου έμειναν στο σπίτι του δευτέρου και πέρασαν τό μεσημέρι τους με... άγία αλλά κόκ! Αυτό όμως άκριβώς τό μεσημέρι ό διπλομακικώτατος πολιτικός βρήκε την κατάλληλη ψυχολογική στιγμή να άπέστασε από την απαρηγόρητη για τό πάθμιο της μαγειρίσα, την πολυτόπητη κωική συνταγή του απτικού χαλβά!...

—Έτσι δέ την συγγόρησε και ό κύριός της για την γάφα της...

Ήταν άφάνταση ή άνοχη του Δηληγιάννη στις κοπώσεις. Τό 1895 μιά συνεδρίασις της Βουλής κράτησε 17 όλόκληρες ώρες! 'Από τίς 5 τό άπόγευμα ως τίς 10 της έπομένης. 'Όλοι ό πατέρες ήταν τσακισμένοι από τό ένεντι κι' είχαν πεταχτή, ένουμωτάξω, να φάνε κάτι, από δυό-τρεις φορές. Μά ό Δηληγιάννης όχι μόνον δέν τό κούνησε από την άδουσα καθόλου, αλλά έλεγε στους πλανήοντες του άπογευός: —Περι πολλά τυρωόζουσαν ό κύριοι πειναλέο... Είς έμέ ήρκεσε τέταρτον τυρωόζο και κωόθον σοκολάτας!...

—Αργότερα ό Δηληγιάννης άντικατέστη την προσφιλή του σοκολάτα με σομαδά, την όποια έπνε έπειτα έπί πολλά χρόνια με άληθνή μαρία, εξ ού και άνομάσθη «Σομαδάκι» από τον λαό...

—'Όταν ήταν πάλι ό Δηληγιάννης γραμματέας α' τάξεως του ύπουργείου των 'Εσωτερικών, έλεγε τακτικά στον περίφημο βουλευτή Στριφτόμολα:

—'Υμείς έχετε την χαρίν τώρα, να έπιδεικνύητε την φουστανέλλα και τά τουζούβια ύδων της Βουλής και εις τους άνατομομωδούς χορούς... 'Αρ' ής ημέρας εις φιλοξενουμένους μου, εισελθόν εις τον παρά τους 'Αέρηδες οίκιον μου, μού έβλεψε τάς φουστανέλλας μου, τά οικονομικά μου μέσα δέν μού έπέτρεπαν να σάς συναγωνισθώ και προετίμησα, ως εκ τούτου, τά εδωρότερα «Φράγκικα»!...

—'Ομηρικά γέλια ήταν πάντοτε ή άπάντησις του άγαθού Στριφτόμολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

